

Arrest

nr. 205 358 van 15 juni 2018
in de zaak RvV x / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden het dossier van verzoeker op 23 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 27 januari 2017.

1.2. Op 5 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 17 mei 1995 in Irak, te Mosul. U hebt een Arabische vader en een Koerdische moeder.

U woonde sinds uw geboorte in de Barid wijk. Toen u nog kind was moest u de wijk verlaten omwille van bedreigingen door een onbekende terroristische groepering. U woonde daarna een tijdje in Zakho terwijl uw vader in Mosul de woning herstelde. In 2006 of iets later werd uw neef ontvoerd omwille van losgeld door een terroristische groepering. Na uw terugkeer naar Mosul en na de vrijlating van uw neef, kende u geen problemen meer met deze groepering.

U werkte de laatste twee jaar voor uw vertrek in de winkel van uw vader.

Op 10 juni 2014 veroverde IS Mosul. U bleef in Mosul wonen en werd op 20 september 2016 door leden van IS bedreigd in de winkel omdat u anderhalf jaar geen Zakat had betaald. U kreeg een week de tijd om 10 miljoen Iraakse dinars te betalen. Dezelfde dag ging u naar huis en sprak u met uw familie. U verkocht het goud van uw moeder en zocht een smokkelaar zodat u het land kon verlaten.

U verliet Irak op 25 september 2016 en reisde via de stad Raqqa in Syrië met een bestelwagen naar Turkije. Vanuit Turkije zette u uw reisweg verder over land en reisde u onder meer door Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk. U kwam in België aan op 9 oktober 2016 en u diende uw asielaanvraag in België in op 10 oktober 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en uw woonstkaart.

Daarnaast beweerde u dat uw ooms [B.S.H.] en [S.S.H.] reeds in België over een verblijfsstatuut zouden beschikken.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zal kennen met leden van IS die u bedreigd zouden hebben omwille van het feit dat u geen 'Zakat' had betaald.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, pg. 1, 2 & 14), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de stad Mosul, provincie Niniveh te Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en

of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u weliswaar op een aantal kennisvragen over Mosul correct antwoordde, maar daar staat tegenover dat u op een heel aantal fundamentele kennisvragen over deze stad het antwoord schuldig blijft of uiterst vage of zelfs foutieve informatie geeft over een aantal elementaire feiten die betrekking hebben op (uw leven in) deze stad. Er dient op te worden gewezen dat u op de hoogte bent van een aantal algemene feiten over de stad Mosul en de wijk Barid. U weet onder meer dat de moskee Shahid Mazem vlakbij uw wijk ligt en u bent op de hoogte van de wijken die in de buurt van de wijk Barid liggen, nl. de wijken Masarif, Qadisayah 1 en 2, Zuhor en Sukar (CGVS, pg. 4 & CGVS, pg. 9). U benoemde verder een school Madrassa Qik in de wijk Barid en enkele stammen afkomstig uit Mosul (CGVS, pg. 6 & pg. 9). Voorts verklaarde u dat de zonen van Saddam in uw wijk om het leven werden gebracht (CGVS, pg. 9). U wist tevens dat het Mosul hotel op de rechterzijde van de rivier lag en het Ninewa hotel – dat u correct herkende op foto – op de linkerzijde lag (CGVS, pg. 14). Daarnaast weet u ook dat er bossen in Mosul zijn, er een pretpark is en dat Bab el-Tob een markt is.

Het CGVS meent dat dergelijke beperkte kennis over de stad Mosul niet aantoont dat u daar heel uw leven zou hebben gewoond. Hoogstens toont dit aan dat u ooit voor een bepaalde periode in de stad bent geweest of dat u zich bepaalde kennis door studie meester hebt gemaakt. Het valt immers op hoe uw kennis over de stad Mosul wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en foutieve verklaringen die onmogelijk verschoonbaar zijn voor iemand die beweert quasi zijn hele leven in de stad te hebben gewoond.

Zo beweerde u dat er in de buurt van uw wijk een apotheek en ziekenhuis genaamd Zahraa zou zijn (CGVS, pg. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt het echter niet te gaan om het ziekenhuis en de apotheek Zahraa, maar om het ziekenhuis met de naam El Hansa'a en de apotheek met de naam Khansa (googlemaps, el-Hansa'a hospital, 28/03/2017). Voorts beweerde u dat het Saddam ziekenhuis vlakbij de wijk Nour aan de linkerkant (stroomafwaarts) van de rivier zou liggen (CGVS, pg. 10). Er blijkt nergens uit de info voorhanden dat er een Saddam ziekenhuis zou zijn in de buurt van de wijk Nour. Er zou vroeger wel een Saddam ziekenhuis zijn geweest in Mosul, maar dat betreffende ziekenhuis heet momenteel het 'Salam' ziekenhuis en bevindt zich in het zuidoosten van Mosul vlakbij de wijk Wahda (Wikipedia, List of hospitals, 28/03/2017). U verklaarde daarnaast correct dat er een universiteit in Mosul is maar u situeerde de universiteit op de verkeerde plaats.

U beweerde dat de universiteit zich bevond in de wijk Zuhor. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de universiteit van Mosul zich tussen de wijk al-Shurta en Baladiyat bevindt (CGVS, pg. 10; Institute for the Study of War, map of Mosul, 10/08/2012). U beweerde tevens dat er 'heel weinig' Koerden woonden in Mosul en u kon de naam van geen enkele wijk geven waar er Koerden woonden in Mosul (CGVS, pg. 10). Dergelijke verklaringen over de Koerdische bevolking in Mosul zijn inconsistent met de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit die info blijkt immers dat ongeveer 25% van Mosul uit Koerden bestaat (Institute for the Study of War, Iraq report: the fight for Mosul, maart 2003-maart 2008, pg. 3 & 4). Het feit dat de Koerden voornamelijk aan uw zijde van de rivier woonden, u een Koerdische moeder hebt en uit de informatie blijkt dat u zelf in een gemengde wijk woonde, maakt het dan ook weinig aannemelijk dat u hier weinig tot niets over kon vertellen (CGVS, pg. 5; The Gulf2000 project, Mosul and environs: ethnic composition, 2013).

Daarnaast beweerde u dat de markt van Nabi Yunus en de Kornish zich beiden situeren langs de andere kant van de rivier dan uw wijk (CGVS, pg. 11). U beweerde ook dat de moskee van Nabi Yunus langs die kant van de rivier lag (CGVS, pg. 11). Kort nadien veranderde u echter van mening en zei u dat de markt en de moskee op een verschillende kant van de rivier liggen (CGVS, pg. 12). Wederom bleken uw – in dit geval volatiele – verklaringen inconsistent te zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt dat zowel de markt als de moskee van Nabi Yunus zich bevinden langs de linkerkant van de rivier en dus langs dezelfde kant als uw wijk (CGVS, pg. 12; BBC, 'two dead' in Mosul market attack, 27/03/2017; googlemaps, mosque of Prophet Yunus A.S. (Jonah), 28/03/2017). Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, zei u dat u niet goed kon lezen of schrijven (CGVS, pg. 12). Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien u elke dag ging werken op de markt van Nabi Yunus – u zei zelfs dat u om naar uw werk te gaan over de bruggen moest – en er dus redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u hierover coherente en samenhangende verklaringen aflegt (CGVS, pg. 11). Daarenboven kan worden opgemerkt dat toen er werd gevraagd naar welke andere winkels er in de buurt van uw winkel (op de markt van Nabi Yunus) lagen, u melding maakte van de Qornish. Uit de info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Qornish een plaats is in Mosul nabij de oude stad en dat deze

plaats toch op geruime afstand van Nabi Yunus en daarenboven op de andere over van de rivier de Tigris ligt.

Daarenboven konden enkele opvallende vaststellingen worden gedaan bij de foto's van verschillende moskeeën en schrijnen die u werden voorgelegd. Zo kon worden vastgesteld dat u de Nabi Yunus moskee niet herkende op een foto (foto 1) (CGVS, pg. 16). U zei dat u niet wist welke moskee op de foto afgebeeld stond. Dit is uitermate vreemd, gezien u beweerde dat u elke dag nabij dit schrijn op de markt van Nabi Yunus ging werken. Het is nog vreemder dat u een andere foto van de Nour moskee (foto 3), een iconische moskee in Mosul die bekend staat omwille van zijn overhellende minaret (en waaraan de stad Mosul de bijnaam al-ʿadba, 'de bultenaar', ontleent), meende te herkennen als de moskee van Nabi Yunus (Pater Tenebrarum, ISIS marches on, 6/08/2014; BBC, Mosul: Iraq's beleaguered second city, 18/10/2016). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat de eerste foto de Nabi Yunus moskee was en de derde foto de Nour moskee – die nota bene langs de andere zijde van de rivier ligt – antwoordde u bevestigend en zei u dat zich vergist had omdat u die moskee altijd van de achterzijde zag. Gelet op het feit dat u dagelijks ging werken op de markt van Nabi Yunus en gelet op de bekendheid van de al Nour moskee in Mosul is het weinig aannemelijk dat u zich zou vergissen tussen deze twee foto's. Wat betreft een andere foto, die de Sheikh Mazem moskee in uw wijk toont, beweerde u in eerste instantie verkeerdelijk dat dit de Rashaida moskee was. Even later corrigeerde u zich en zei u correct dat het de Sheikh Mazem moskee was.

Voorts verklaarde u dat er vlakbij de wijk Barid en de wijk Zuhor een spoorweg loopt (CGVS, pg. 13). Uit de info waarover het CGVS beschikt, blijkt dat deze spoorweg zich niet op de linkerkant maar aan de rechterkant van de rivier bevindt. Bovendien bevindt ook het station zich op de rechterzijde van de rivier (googlemaps, treinstation Mosul, 28/03/2017).

Het feit dat u over verschillende elementen en plaatsen – Saddam ziekenhuis, Hansa ziekenhuis, de universiteit, de markt en de moskee van Nabi Yunus en het station - in uw geboortestad verklaringen aflegt die tegenstrijdig zijn met informatie waarover het CGVS beschikt, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Mosul. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden van iemand die in Mosul woonde én vooral iedere dag ging werken op de markt van Nabi Yunus, dat hij hierover correcte en coherente informatie kan verschaffen.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u de naam niet kent van de rivier die door Mosul stroomt, ook al werd u dit verschillende keren gevraagd (CGVS, pg. 14 & 15). Het is bovendien weinig logisch dat u dit niet weet aangezien u wel op de hoogte bent van het feit dat er een dam op de rivier is en dat er vijf bruggen over de rivier zijn in Mosul (CGVS, pg. 15). Wanneer u echter gevraagd werd welke wijken aan de brug Atiq – die u beweerde regelmatig te gebruiken – liggen, verklaarde u de wijken niet goed te kennen en vermeldde u enkel de wijk Nour. Deze wijk ligt echter niet aan de brug Atiq, zo liggen de wijken Wasser en Nuhminiyah nog tussen de brug Atiq en de wijk Nour (Institute for the Study of War, map of Mosul, 10/08/2012). Het feit dat u de naam niet kent van de rivier de Tigris die onlosmakelijk verbonden is met Mosul en de stad duidelijk verdeelt in twee grote delen, doet samen met het feit dat u de wijk Nour verkeerd situeerde aan de brug Atiq, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Mosul (Wikipedia, Mosul, 28/03/2017).

Er werd u voorts gevraagd om spontaan te vertellen over wat u als inwoner van Mosul zou tonen aan iemand die er nog nooit geweest was. Aanvankelijk gaf u verschillende voorbeelden zoals shalalat, een oud stadion vlakbij de oude moskee en parken, wanneer u echter gevraagd werd in welke wijk de oude moskee ligt, herinnerde u zich de naam niet (CGVS, pg.13). Wanneer u dan gevraagd werd langs welke kant van de rivier de oude moskee ligt, verklaarde u het ook niet te weten (CGVS, pg. 13). Het is weinig logisch dat u deze oude moskee niet kan situeren in de stad of zelfs niet weet langs welke kant van de rivier deze moskee ligt wanneer u hier zelf spontaan over vertelde en het aanhaalde als één van de plekken die u zou tonen aan mensen die voor het eerst de stad bezoeken. Uw uitleg voor deze onwetendheid, nl. dat u jong bent, is niet afdoende aangezien u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Mosul elke dag ging werken in de stad (CGVS, pg. 11). Ook wanneer u gevraagd werd waar de paleizen van Saddam zich bevinden in Mosul, verklaarde u het niet te weten (CGVS, pg. 14). Daarnaast wist u wel dat er een luchthaven is in Mosul maar u kon ook deze niet situeren in de stad (CGVS, pg. 13). Dergelijke vage verklaringen over belangrijke plaatsen in uw geboortestad doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Mosul.

Tot slot legde u vage verklaringen af over de verovering van de stad door IS en het leven onder IS. Zo weet u wel dat Mosul aangevallen werd op 10 juni 2014 en op 14 juni 2014 veroverd was, maar kan u

niet zeggen vanuit welke richting (linker –of rechteroever) Mosul werd binnengevallen (CGVS, pg. 18 & 19). U bent daarnaast op de hoogte van algemene feiten over het leven onder IS - zoals de leefregels die IS uitvaardigde - maar wanneer u naar specifieke feiten gevraagd wordt, weet u het niet of legt u foutieve verklaringen af (CGVS, pg. 19, 20). Zo weet u niet waar de religieuze rechtbank van IS zich bevond en hoe de religieuze politie van IS heette (CGVS, pg. 20; The Guardian, the Raqqa diaries: life under ISIS rule, 26/02/2017; Iraqi New, Photos: Islamic State stones a youth accused of homosexuality in Mosul, 27/03/2017). Het is daarnaast ook opvallend dat u de ontploffing of de vernieling van de moskee Nabi Yunus verkeerd in de tijd situeert. U verklaarde eerst dat het ongeveer 5-6 maanden voor uw vertrek was, tussen 2015 en 2016 (CGVS, pg. 19 & 20). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat de moskee vernield werd vlak na de komst van IS in 2014, bleef u bij uw eerdere verklaringen (CGVS, pg. 20; Iraqi News, URGENT: ISIL destroys mosque of Biblical Jonah, Prophet Yunus, 25/07/2014). U gaf dan ook geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het feit dat u vage verklaringen aflegde over het leven onder IS en bovendien de vernieling van de moskee Nabi Yunus volkomen verkeerd in de tijd situeerde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Mosul. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt, aangezien u tot september 2016 in Mosul woonde en u bovendien vlakbij de moskee van Nabi Yunus – op de markt Nabi Yunus – werkte.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Wat betreft uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en woonstkaart dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerlei documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Mosul gelegen in de provincie Niniveh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Niniveh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Irak is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk

maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/ of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1.1. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat – Generaal dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en zij niet als vluchteling kan worden erkend en haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

1.2. De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 05.04.2017 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

Verwerende partij stelt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Mosul gelegen in de provincie Niniveh. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de regio van afkomst, kan er volgens verwerende partij geen geloof worden gehecht aan de asielrelaas van verzoeker dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verwerende partij stelt dat gezien de corruptie in Irak de documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben indien verzoeker geloofwaardige verklaringen afgelegd zou hebben. Verzoeker is zeer formeel, de documenten zijn geenszins op zijn vraag opgesteld geweest. Het is al te gemakkelijk om gezien de afkomst van verzoeker zomaar te gaan stellen dat de documenten vals zouden zijn. Ten andere, valsheid wordt niet vermoed. Het is aan de verwerende partij om dit te bewijzen. Zij kan zich niet baseren op algemeenheden, doch dient in concreto aan te tonen waarom deze stukken vals zou zijn. Gezien verwerende partij dit niet bewijst, dienen de documenten geacht echt te zijn.

In het kader hiervan moet op het principe van het vrije bewijs in het asielrecht gewezen worden: dat een stuk gesolliciteerd of van een subjectieve bron afkomstig zou zijn, betekent nog niet dat het leugenachtig zou zijn en geen enkele bewijskracht heeft. Het heeft inderdaad een minder absolute bewijswaarde, maar kan niet zondermeer als onbestaand beschouwd worden en moet toch op zijn merites beoordeeld worden. Dergelijke stukken hebben minstens een indicatieve of ondersteunende waarde, zolang de valsheid ervan niet bewezen is, en zeker in het geval van overeenstemmende verklaringen kunnen ze samenlopende vermoedens creëren waarmee aan de bewijslast voldoen wordt.

Het principe "de bewijslast ligt bij de verzoeker" is in asielmateries verdeeld over de asielaanvragen en de asielinstanties. De Kwalificatierichtlijn neemt dat tevens over in artikel 4 (1). (CCE, arrest nr. 40 669, van 23 maart 2010,; het komt toe aan de twee partijen om alle nodige middelen in het werk te stellen om bij te dragen aan de vaststelling van de feiten). In casu is van een verdeling van de bewijslast geen sprake.

1.3. Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld.

Verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoekerverwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:

Relativement à cette question, tout en admettant que le caractère frauduleux ou mensonger des déclarations peut légitimement conduire la partie défenderesse à mettre en doute la bonne foi d'un demandeur, le Conseil rappelle sa jurisprudence constante selon laquelle cette circonstance nedispose pas les instances d'asile de s'interroger in fine sur l'existence, pour le demandeur, d'une crainte d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des atteintes graves, qui pourraient être établis à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments certains de la cause.

Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoekerin twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constanterechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees

A person who, because of his experiences, was in fear of the authorities in his own country may still feel apprehensive vis-à-vis any authority. He may therefore be afraid to speak freely and give a full and accurate account of his case.

While an initial interview should normally suffice to bring an applicant's story to light, it may be necessary for the examiner to clarify any apparent inconsistencies and to resolve any contradictions in a further interview, and to find an explanation for any misrepresentation or concealment of material facts. Untrue statements by themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case.

Uit nalezing van het administratief dossier blijkt dat er in casu niet vertrokken werd vanuit een "free narrative" interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen.

In vele gevallen leiden de verhoren tot de conclusie dat de kandidaat-vluchteling maar een ontoereikende kennis van zijn stad van afkomst heeft. Men moet nochtans toch opmerken dat verzoeker, vandaag op de vlucht, maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs. Ook dient vastgesteld te worden dat het CGVS geen enkel appreciatieverschil maakt al naar gelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn heel leven in Irak geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit, wat een

wantrouwen tegenover dergelijke instructiemethodes, vandaag de voornaamste evaluatiemethode, zou moeten opwekken.

Het UNHCR heeft zich al ongerust gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie om de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden: « In individual claims, the particular circumstances and the credibility of the claimant will often be the most decisive elements. Internal or external evidentiary contradictions do not necessarily mean that the claimant is not generally credible, and excessive reliance should not be placed upon information systems at the expense of the claimant's own testimony (UN High Commissioner for Refugees, Country of Origin Information: Towards Enhanced International Cooperation, February 2004. (<http://www.unhcr.org/refworld/docid/403b2522a.html>))

Met de beperkte scholing en intellectuele capaciteiten van verzoeker wordt geen rekening gehouden worden.

Feit is dat verwerende partij dient toe te geven dat verzoeker weldegelijk informatie kan aanbrengen over zijn streek. Dat hij bepaalde zaken dan weer niet weet, kan hem niet kwalijk genomen worden. Dat vele onduidelijkheden het gevolg zijn van het feit dat verzoeker het verschil tussen links en rechts niet kent, werd door verwerende partij over het hoofd gezien.

Verzoeker ziet evenwel niet in waarom de door hem aangebrachte informatie niet van elementair belang zou zijn.

Tevens kan er vragen gesteld worden bij de door verwerende partij aangehaalde bronnen. Verwerende partij baseert zich op Wikipedia om haar grote gelijk aan te tonen met betrekking tot de betwisting met betrekking tot de "Salam ziekenhuis". Dat het duidelijk is dat Wikipedia niet als volwaardige bron mag worden aanvaard, nu bij een nieuwe consultatie van de dezelfde webpagina geen sprake meer is van het Salamziekenhuis en dat Wikipedia zelf aangeeft dat de pagina onvolledig is.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat andere door de verwerende partij aangehaalde bronnen hun houdbaarheidsdatum reeds langs zijn overschreden.⁸

1.4. Verzoeker is de mening toegedaan, dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris – Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: '(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil inroepen (...)

Verzoeker wordt door IS vervolgd wegens het niet-betalen van de Zakat.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5:

"Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Welnu, verzoeker legde thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is verzoeker van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hem zou profiteren. ⁹

1.5. Verzoeker wijst erop dat, indien het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is hij niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling zal worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie*
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval in een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

Verzoeker wenst in te gaan op de categorie b en c

Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gezien er in Mosul sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij blootgesteld wordt aan een ernstige bedreiging.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er sprake is van een intern gewapend conflict en dat hij bijgevolg aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Irak, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Tenslotte verwijst verzoeker naar hetgeen hoger werd uiteengezet."

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming toe aan zijn verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet te zijn met een Arabische vader en een Koerdische moeder, geboren in Mosul. Verzoeker stelt van zijn geboorte in de Barid-wijk in Mosul te wonen. Op 10 juni 2014 veroverde de Islamitische Staat (hierna: IS) Mosul. Op 20 september 2016 werd verzoeker door leden van IS bedreigd in de winkel van zijn vader omdat hij anderhalf jaar geen zakat had betaald. Verzoeker kreeg een week de tijd om 10 miljoen Iraakse dinars te betalen. Na overleg met familie, werd het goud van zijn moeder verkocht en verliet verzoeker Irak op 25 september 2016 met behulp van een smokkelaar. Hij kwam op 9 oktober 2016 in België aan na een doorreis via de stad Raqqa in Syrië, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk. Verzoeker vreest bij terugkeer onthoofd te zullen worden door IS.

2.3.2. De Raad verwijst naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.2.2. met betrekking tot de bewijslast. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “*verplichtingen van verzoeker*”, houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is de medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten, zoals vervat in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem van een “*gedeelde bewijslast*”, maar houdt dit hoogstens een nuancering in van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voorbedoeld artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. Deze medewerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. De beoordeling van de gegrondheid van het verzoek komt vervolgens enkel de commissaris-generaal toe.

Het kwam verzoeker in casu dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling de werkelijke streek van herkomst. Het bepalen van de werkelijke herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker zijn bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

2.3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven een Iraaks nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en woonstkaart heeft voorgelegd, die zijn afgegeven in 2013-2014 in Mosul, Nineveh (CGVS, stuk 15, map met 'documenten').

In antwoord op het verzoekschrift, herhaalt de Raad vooreerst dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de identiteitskaart en de woonstkaart die verzoekere neerlegde, enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Verzoeker legde wel een origineel van zijn Iraaks nationaliteitsbewijs voor. Evenwel blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 22, map met "landeninformatie", *"COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude"* van Cedoca van 8 maart 2016).

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook zeer relatief is.

2.3.4. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn beweerde herkomst uit de stad Mosoel, in de provincie Nineveh.

De commissaris-generaal meent dat verzoekers beperkte kennis over de stad Mosul niet aantoonde dat hij daar heel zijn leven zou hebben gewoond. Het toont hoogstens aan dat hij ooit voor een bepaalde periode in de stad is geweest of zich een bepaalde kennis door studie meester heeft gemaakt.

De commissaris-generaal stelt vast dat zijn kennis over de stad Mosul immers wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en foutieve verklaringen die onmogelijk verschoonbaar zijn voor iemand die beweert nagenoeg heel zijn leven in die stad te hebben gewoond.

Zo stelt de commissaris-generaal vast dat:

- verzoeker over verschillende elementen en plaatsen (Saddam ziekenhuis, Hansa ziekenhuis, de universiteit, de markt en de moskee van Nabi Yunus, het station, het aandeel van de Koerdische bevolking in de stad en hun woonplaatsen, de Nour moskee,) verklaringen afgelegde die tegenstrijdig zijn met de objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt;
- verzoeker de naam van de rivier die door Mosul stroomt niet kent, de wijken aan de brug Atiq niet kan benoemen en de wijk Nour verkeerd situeert aan de brug Atiq;
- de oude moskee, de paleizen van Saddam en de luchthaven niet kan situeren.

Volgens de commissaris-generaal ondermijnen verzoekers onwetendheid, vage verklaringen en verklaringen die tegenstrijdig zijn met objectieve landeninformatie op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn herkomst uit Mosul.

Tot slot stelt de commissaris-generaal eveneens vast dat verzoeker vage verklaringen aflegt over de verovering van de stad door IS en het leven onder IS daar:

- verzoeker niet kan zeggen vanuit welke richting (linker- of rechteroever) Mosul werd binnengevallen
- verzoeker enkel op de hoogte is van algemene feiten over het leven onder IS maar, wanneer gevraagd naar specifieke feiten, onwetend is of foutieve verklaringen aflegt: zo weet hij niet waar de religieuze rechtbank van IS zich bevond en hoe de religieuze politie van IS heette;
- verzoeker de ontploffing of vernieling van de moskee Nabi Yunus verkeerd situeert in de tijd.

De commissaris-generaal besluit dat de verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Mosul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde regio van herkomst in Irak, kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, met name dat hij Mosul omwille van bedreigingen door IS wegens het niet-betalen van zakat diende te ontvluchten.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat voormelde vaststellingen, zoals uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing, correct, pertinent en terecht zijn, betrekking hebben op de kern van zijn relaas en alle steun vinden in het administratief dossier.

In navolging van de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat verzoekers kennis over de stad Mosul dermate wordt gekenmerkt door leemtes, hiaten en foutieve verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst. De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet doorslaggevend zijn omwille van hun relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers beweerde streek van herkomst en vluchtrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker de hoger weergegeven vaststellingen als dusdanig niet betwist in zijn verzoekschrift, maar dat hij van oordeel is dat er bepaalde persoonlijke omstandigheden zijn die door de commissaris-generaal onvoldoende in rekening werden gebracht bij de beoordeling van zijn relaas.

2.3.8. De Raad benadrukt vooreerst dat aangezien verzoeker verklaart in 1995 te zijn geboren in Mosul, provincie Nineveh, Irak en daar altijd te hebben gewoond tot zijn vlucht in september 2015 naar Europa, van verzoeker redelijkerwijs een kennis kan worden verwacht die aannemelijk maakt dat hij in Mosul is opgegroeid en er bijna 20 jaar heeft gewoond.

Hierbij wordt niet verwacht dat verzoeker over alle geografische, maatschappelijke en socio-politieke aspecten van zijn regio van herkomst een gedetailleerde kennis beschikt, maar wel dat hij zijn herinneringen aan zijn persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

Zulke verwachting is redelijk wanneer er geen valabele redenen zijn die dit kunnen verhinderen, quod in casu, en wanneer verzoeker zelf verklaart bijna 20 jaar in Mosul te hebben gewoond.

Het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn beperkte scholing en intellectuele capaciteiten, verklaart noch verschoont de gedane vaststellingen. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd en beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zo gedetailleerd, volledig en correct mogelijke kan afleggen met betrekking tot zijn identiteit, zijn directe en persoonlijke leefwereld en zijn vluchtrelaas. Het betreffen hier immers feiten die de kern uitmaken van verzoekers vluchtrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn gebrek aan scholing geen coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn onmiddellijke leefwereld en de gebeurtenissen die aan de basis liggen van zijn problemen in Mosul en die dus mee de reden van zijn vertrek uit Irak uitmaken. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag worden verwacht dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Anderzijds kan zelfs van een jeugdig persoon die geen of weinig scholing heeft genoten worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio van herkomst. Het gegeven dat verzoeker een beperkte scholing en intellectuele capaciteiten heeft, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Hij toont bovendien niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast of dat hij omwille van zijn beperkte capaciteiten niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd geboden zijn herkomst toe te lichten. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, werden er zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoeker toelieten zijn bekendheid aan te tonen met zijn wijk en stad van herkomst en met zijn sociale en maatschappelijke omgeving. Tevens werd herhaaldelijk aan verzoeker de mogelijkheid geboden om vanuit een "free narrative" zijn herkomst en zijn vluchtrelaas aan te tonen (gehoorverslag CGVS, 27 januari 2017, p. 9 *"Het is belangrijk dat u kan aantonen dat u effectief van Mosul bent, kan u me daarom zoveel mogelijk over Mosul en uw wijk vertellen?" "Wat moet ik vertellen zo." "Begin anders met te vertellen over uw wijk?"*). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over zijn onmiddellijke leefwereld en de politieke en veiligheids-situatie in zijn voorgehouden regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden dient men geen toegang te hebben tot bijzondere hulpbronnen en is geen schoolse kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij dat zijn intellectuele capaciteiten beperkt zouden zijn. Uit het gehoorverslag blijkt verder dat hij geen moeite had om de hem gestelde vragen te begrijpen, noch om een antwoord op deze vragen te formuleren.

Het betoog dat vele onduidelijkheden het gevolg zouden zijn van het feit dat verzoeker het verschil tussen links en rechts niet kent, hetgeen door de verwerende partij over het hoofd werd gezien, overtuigt geheel niet. Vooreerst blijkt nergens uit het gehoorverslag dat verzoeker de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat het verzoeker zelf was die spontaan de bewoordingen "links" en "rechts" is beginnen gebruiken om plaatsen en gebouwen in Mosul te lokaliseren (gehoorverslag CGVS, 27 januari 2017, p. 10 *"En langs welke kant van de rivier is dat? Linkerkant"*; p. 11 *"Maar die markt ligt ide langs dezelfde kant van de rivier? Aan de andere kant, aan de rechterkant al-Ayman."*).

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn standpunt dat verzoekers uitleg voor zijn onwetendheid over verschillende elementen en plaatsen in zijn geboortestad, namelijk dat hij jong is en niet kan lezen en schrijven, niet afdoende is. Zo lokaliseerde verzoeker de markt en moskee van Nabi Yunus aan de andere kant van de rivier dan zijn wijk Barid en verklaarde hij zelf dat hij om zijn werk op de markt van Nabi Yunus te bereiken, over de bruggen moest. Niettemin blijkt uit objectieve landen-informatie in zijn administratief dossier dat verzoekers wijk Barid aan dezelfde kant van de rivier is gelegen als de markt en moskee van Nabi Yunus (gehoorverslag CGVS, 27 januari 2017, p. 10-11; CGVS, stuk 16, map met 'landeninformatie', BBC, 'two dead' in Mosul market attack, 27/03/2017; googlemaps, mosque of Prophet Yunus A.S. (Jonah), 28/03/2017). Aangezien verzoeker verklaart geboren en getogen te zijn in Mosul en verklaart dat hij laatste twee jaar voor zijn vertrek uit Mosul elke dag de stad inging om te werken op de markt van Nabi Yunus, kan worden verwacht dat hij correcte en coherente informatie kan verschaffen over zijn leefomgeving.

Daar hij verklaart een Koerdische moeder te hebben en uit informatie blijkt dat de Koerden voornamelijk aan zijn zijde van de rivier woonden en hij zelf in een gemengde wijk woonde, is het tevens weinig aannemelijk dat verzoeker weinig tot niets kan vertellen over het aandeel van de Koerdische bevolking in de stad en hun woonwijken (gehoorverslag CGVS, 27 januari 2017, p. 5 en CGVS, stuk 16, map met 'landeninformatie', The Gulf200project: Mosul and environs - the ethnic composition, 2013).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker op een aantal kennisvragen correct antwoordde. Evenwel stelt de bestreden beslissing terecht dat dit gegeven niet opweegt tegen de vaststelling dat verzoeker op een heel aantal fundamentele kennisvragen over deze stad het antwoord schuldig blijft, zoals de naam van de rivier die door Mosul stroomt, of uiterst vage of zelfs foutieve informatie gaf over een aantal elementaire feiten die betrekking op het leven in deze stad, zoals de markt en de moskee van Nabi Yunus alsook de Nour Moskee.

Verzoeker betwist nog het gebruik van de aangehaalde bronnen, in het bijzonder het gebruik van Wikipedia met betrekking tot de betwisting omtrent het "*Salam ziekenhuis*".

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde het Saddam ziekenhuis te kennen dat heel bekend is en waar hij zelf is geopereerd. Hij lokaliseerde dit ziekenhuis vlakbij de Nour wijk.

De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat "*nergens uit de info voorhanden [blijkt] dat er een Saddam ziekenhuis zou zijn in de buurt van de wijk Nour. Er zou vroeger wel een Saddam ziekenhuis zijn geweest in Mosul, maar dat betreffende ziekenhuis heet momenteel het 'Salam' ziekenhuis en bevindt zich in het zuidoosten van Mosul vlakbij de wijk Wahda (Wikipedia, List of hospitals, 28/03/2017).*" Een afschrift van de betrokken Wikipedia-pagina, dat dateert van 28 maart 2017, bevindt zich in het administratief dossier (CGVS, stuk 16, map met "landeninformatie"). In de lijst van ziekenhuizen in Irak, wordt voor de provincie Nineveh melding gemaakt van "Teaching Hospital Saddam General Teaching, now called Al-Salam Teaching hospital". Een consultatie van de opgegeven weblink naar deze webpagina toont, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, aan dat dit Saddam ziekenhuis nog steeds wordt vermeld. Dat Wikipedia zelf aangeeft dat de pagina onvolledig is, betekent niet dat de daarin opgenomen informatie onjuist is. Daargelaten de vraag of Wikipedia als een volwaardige bron mag worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf niet aantoonde dat er een Saddam ziekenhuis bestaat vlakbij de Nour wijk, zoals hij zelf tijdens zijn gehoor verklaarde.

Waar verzoeker nog poneert dat de houdbaarheidsdatum van de aangehaalde bronnen reeds lang overschreden is, beperkt hij zich tot een zeer summier en weinig ernstig betoog nu hij niet in concreto aanduidt welke bronnen niet meer actueel zijn noch verwijst hij naar meer actuele bronnen waarmee de Raad rekening moet houden. Het stond verzoeker immers vrij meer actuele bronnen aan de Raad voor te leggen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker reikt dan ook geen enkel concreet element aan om voormelde vaststellingen in ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker nog eens herhaalt dat hij door IS werd vervolgd wegens het niet-betalen van de zakat, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat hij tijdens zijn gehoor vage verklaringen aflegde over de verovering van de stad door IS en het leven onder IS, met name (i) kan verzoeker niet zeggen vanuit welke richting (linker- of rechteroever) Mosul werd binnengevallen; (ii) is verzoeker enkel op de hoogte van algemene feiten over het leven onder IS maar, wanneer gevraagd naar specifieke feiten, onwetend is of foutieve verklaringen aflegt – zo weet hij niet waar de religieuze rechtbank van IS zich bevond en hoe de religieuze politie van IS heette – en (iii) situeert hij de ontploffing of vernieling van de moskee Nabi Yunus verkeerd in de tijd.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit Mosul noch aan zijn vluchtrelaas om de redenen die in de bestreden beslissing op omstandige en gedetailleerde wijze worden uiteengezet. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit Mosul, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfsplaats zijn verbonden.

Verzoekers betoogt dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen, is in casu niet dienstig. Gelet op het geheel

van bovenstaande vaststellingen, verkeren zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad immers geheel in het ongewisse over de werkelijke streek van herkomst van verzoeker alsook over de redenen waarom hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht van zijn herkomst en vluchtedenen kan niet genoeg benadrukt worden. Zoals eerder vermeld, is het bepalen van de werkelijk herkomst des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker zijn bron van zijn vrees situeert. Er zijn dan ook geen “zekere elementen” in deze zaak en bijgevolg maakt verzoeker zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert.

Het geheel van deze motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de beweerde herkomst en vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend (gehoorverslag CGVS 27 januari 2017, p. 24).

2.4.2. In zoverre verzoeker zich op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beroept, dat beoogt bescherming te bieden wanneer een verzoeker bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, wijst de Raad op wat volgt.

Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Mosul, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet. Noch maakt hij aannemelijk uit een ander gebied in Irak te afkomstig zijn waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de werkelijke streek van herkomst van de verzoeker of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke streek van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze streek een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt in deze stand van zaken niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES